

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Σύνδρομνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
 καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ κα. «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
 ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
 καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
 Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
 ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
 ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
 ται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτὰ
 ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
 εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
 Κυρία ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρὸ
 γραφα δημοσιεύμενα ἢ μ
 δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
 πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντ-
 ῆν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
 λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
 Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
 τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
 σιν ὀφείλουσιν ἂν ἀποστέλλωσι
 γραμματόσημον 50 λεπτῶν
 πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταβίλας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ εὐθύναι τῶν γυναικῶν. Σύστασις τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνί-
 δων». Λογοδοσία. — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Γυναῖκες στρα-
 τῶντι (ὑπὸ Ἑρνιατρίας). — Ἡ Νεράϊδα (ποίημα, ὑπὸ δος Μαρίας
 Φιλιππίδου). — Γυναῖκες θηλάζουσαι (ὑπὸ κ. Μιλλέ-Ρομπινέ). — Ἐ-
 ξετάσεις. Συμβουλαί. Συναγαί. Ἐπιφυλλίς.

Αἱ Εὐθύναι τῶν Γυναικῶν

Ἐπῆρξεν ἐποχὴ καὶ ἱστορικὴ μάχιστα, καθ' ἣν αἱ γυναί-
 κες ἐθεωροῦντο ὄντα στερούμενα ψυχῆς. Σοβαροὶ δὲ τῆ; χρι-
 στιανικῆς Ἐκκλησίας πατέρες, Ἕλληνες δυστυχῶς, συνεζή-
 τουν εἰς συνόδους ἐμβριθῶς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ἡ ἱστορία δὲν μᾶς λέγει, ἐὰν τὰ ἄψυχα αὐτὰ ὄντα ἦσαν
 ὑπεύθυνα διὰ τὰς πράξεις τῶν ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ
 ἀπέναντι τοῦ θεοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἐμφρανισθῶσι ποτε,
 ὡς στερούμενα ψυχῆς, ἥτις μόνη εἶναι προσιτὴ εἰς τὸν οὐ-
 ρανόν.

Ὅπως δὴποτε ἕκτοτε μετεβλήθησαν οὐσιωδῶς τὰ πράγ-
 ματα καὶ σήμερον ὄχι μόνον ἀναγνωρίζεται καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ
 χάρις τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ φαντατικοὶ τῆς αἰθερίας
 ὑπάρξεως τῶν γυναικῶν θαυμάσται ἀνεκλήρουν τὴν γυναίκα
 ἄγγελον, μόλις ἄκρω ποδὶ ἀπτομένην τῆς γῆς.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ ἡ μίχ καὶ ἡ ἄλλη γνώμη ὡς
 εἶναι εἰς ἄκρον ἀντίθετοι, εἶναι ἐπίσης καὶ εἰς ἄκρον ὑπερβο-
 λικαί. Ψυχῆς δὲν ἐστερήθησαν ποτε αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οὔτε
 ἐγεννήθησαν μὲ πτερὰ ἀγγέλων. Εἶναι ἀπλούστατα ἄνθρω-
 ποι, ὑποκείμενα εἰς ὅλα τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς ἀνθρωπί-
 νης φύσεως, ὑπάρξεις, ἀ; δημιουργεῖ τὸ περιβάλλον, αἱ περι-
 στάσεις καὶ αἱ ἀνάγκαι ἢ εἰς ἰσχυρὰ καὶ εὐσργητικὰ προσω-
 πικότητος ἢ εἰς ἐπιβλαβεῖς μηδαμινότητας.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις αἱ γυναῖκες φέρουν τὴν εὐ-
 θύνην τῶν πράξεων τῶν. Εἴτε στενὸν εἶνε τὸ ὄριον τῆς δρά-

σεῶς τῶν, μὲ πλάσιον τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ οἴκου, εἴτε
 εὐρὺ μὲ ὀρίζοντας ἐπεκτεινομένους πέραν αὐτοῦ ἀνὰ τὴν
 μεγάλην κοινωνικὴν οἰκογένειαν, αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν εὐτυ-
 χῶς σήμερον ὡς ἄλλοτε τὸ ἀνεύθυνον ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Καὶ εἶναι τοῦτο τὸ εὐεργητικώτερον θέσπισμα, τὸ ὁποῖον
 συνετέλεσεν εἰς τὴν τελειοποίησιν καὶ τὴν πρόδον τῆς γυ-
 ναικῆς, τὸ ὁποῖον τὴν ἠνάγκασε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ζωὴν
 ὑπὸ τὴν τοβαράν τῆς ὄψιν, νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ὄρους τῆς ὑπάρ-
 ξεως, νὰ ἀναλύσῃ τὰς ἀδικίας καὶ τὰ κακὰ, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ
 ἀσθενέστεροι ὑπόκεινται, νὰ συμπατήσῃ καὶ συμπονέσῃ μετ'
 αὐτῶν, νὰ ἀναμετρήσῃ τὰς δυνάμεις τῆς, νὰ κεντρίσῃ τὴν
 φιλοτιμίαν τῆς καὶ νὰ ἐνθαρρυνθῇ, ὅπως καὶ αὐτὴ χρησιμο-
 ποιήσῃ τὴν ἐν αὐτῇ δύναμιν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου,
 εἴτε ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ, εἴτε ὡς μέλος τῆς ἀνθρωπότητος,
 τῆς μεγάλης κοινωνικῆς οἰκογενείας.

Ἡ Ἕλληνις ὡς ἄμεσος ἀπόγονος τῶν διεκδικησάντων εἰς
 τὸ φύλλον τῆς ψυχῆν, φυσικὸν ἦτο νὰ βραδύνη περσσότερον
 τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ κόσμου, εἰς ἐδραϊσμί τῆς ἐξευτε-
 λισθείσης ὑπολήψεώς τῆς, ἀν καὶ σποραδικῶς δὲν ὑπῆρξεν ἐ-
 ποχὴ, καθ' ἣν αἱ περιστάσεις καὶ αἱ ἀνάγκαι δὲν ἀνέδειξαν
 αὐτὴν ὑπέροχον προσωπικότητα.

Ὅπως δὴποτε ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα παρ-
 τηρηθεῖσα κίνησις καὶ ἀνάπτυξις τῆς Ἑλληνίδος εἰς εὐρύ-
 τερον καὶ ἀνοικτότερον τοῦ παρελθόντος ὀρίζοντα εἶχον προ-
 τοιμάσει καὶ αὐτὴν καὶ τὸ ἔδαφος πρὸς γενιωτέραν καὶ εὐ-
 ρυτέραν δράσιν.

Ὅ,τι ἐθεωρεῖτο πρότερον ἀδύνατον, εἶχεν ἀρχίσει νὰ θεω-
 ρῆται κατορθωτόν. Ὅ,τι μικραὶ ὀμάδες δὲν θὰ εἶχον τὴν
 δύναμιν νὰ ἀντιμετωπίσουν, μεγάλα καὶ ἐξ ὅλων τῶν κλά-
 δων πλειονότητες ἐδίδαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας. Ἡ Ἐνωσις τῶν
 Ἑλληνίδων ἐπεβάλλετο ὡς πρῶτος καὶ κυριώτατος παράγων
 ἐπιτυχίας εἰς εὐρύτερον στάδιον πρόδου. Τὴν ἐδανείσθημεν

από τὰς Ἀμερικανίδας, ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἀληθές. Ἀλλὰ διὰ νὰ κάμωμεν νὰ ριζοβολήσῃ καὶ ἐδῶ ἡ ἰδέα αὐτῆ ἐδέησε μακρὰ καὶ πολυχρόνιος ἐργασία καὶ ἀγῶνες ἀνιάρτοι καὶ ἀπογοητευτικοὶ κατ' ἀντιδράσεων κακοβούλων καὶ συστηματικῶν.

Εὐτυχῶς ἐπεμείναμεν. Καὶ ὁ πόλεμος μᾶς εὖρεν ἐτοίμους, μὲ πρόγραμμα εὐρύ, καὶ ἀνταποκρινόμενον εἰς πᾶσαν ἀνάγκην καὶ ἐθνικὴν καὶ κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακὴν. Πᾶσα ἀντίδρασις ἀπέβαινε ἤδη ἄγονος. Πρὸ τῆς κινδυνεύουσας πατρίδος ἡ ἀνάγκη τῆς ἀδελφώσεως, τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργείας ἐπεβάλλετο.

Αἱ ἐνδοιάζουσαι, αἱ ἀμφιβάλλουσαι εἶδαν τὸ πρόγραμμά μας, ἐμελέτησαν τὰς ἐνεργείας μας, παρηκολούθησαν τὴν δρᾶσίν μας καὶ πεισθεῖσαι ἐτάχθησαν εἰς τὰς τάξεις μας.

Τί ἐγγεινεῖ ἐκτοτε; Ὅποσον ἀξιοσημείωτον γεγονός ἐπετεύχθη καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν θλιβερῶν ἡμερῶν τοῦ πολέμου καὶ κατὰ τὰς παραμονὰς αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ; Εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ὀδύνης, εἰς τὰς ὥρας τῆς ἀποθαρρύνσεως καὶ ἀπογοητεύσεως, εἰς τὴν ὁμίχλην τὴν πυκνὴν, τὴν προμηνοῦσαν καταϊγίδα καταστρεπτικὴν, ἐν σημεῖον φωτεινὸν ἔμεινε εἰς τὸν ὀρίζοντα, μία ἀκτίς ἡλίου ἐσελάγιζε διαλύουσα τὰ σκότη, μία σελίς τοῦ βιβλίου τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων ἔμενε λευκὴ καὶ ἐπ' αὐτῆς μὲ χρυσοῦ γράμματα ἐσημειώτο ἡ δρᾶσις ἡ εὐεργετικὴ τῶν Ἑλληνίδων μὲ ἐν στέμμα Βασιλισσῆς ὡς μετωπίδα.

Εὐθύνας διὰ τὴν δρᾶσιν αὐτὴν τὴν καθ' ἅπαντας τοὺς κλάδους καὶ πάντα τὰ σημεῖα ἐπιτελεσθεῖσαν, τὴν δρᾶσιν ἰδίᾳ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, τὴν πρὸ τοῦ πολέμου καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὸν καὶ σήμερον ἔτι ἐπιτελουμένην δίδομεν διὰ τῆς ἐκ διακρίσεων ὀγδοήκοντα σελίδων ἐκδοθείσης «Λογοδοσίας τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων».

Ἱδρύσεις τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων».

Περίληψιν τῆς λογοδοσίας αὐτῆς καὶ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς συστάσεως τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» εἰς τὰς γενικωτέρως γραμμὰς τῆς θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ δώσωμεν εἰς σειράν δημοσιεύσεων ἐνταῦθα.

Ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1893, καθ' ὃ μετέβημεν εἰς Σικάγον, εἰς τὸ ἐκεῖ συγκληθέν Συνέδριον τῶν Γυναικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἔσχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύσωμεν τὰς Ἑλληνίδας. Πλὴν τοῦ Συνεδρίου εἶχον συγκληθῆ τότε ἐκεῖ καὶ αἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Γυναικῶν Ἑνώσεων ἔλου τοῦ κόσμου, πρὸς νέας ἀρχαιερείας τοῦ Διεθνοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῶν. Ἡ Ἑλλὰς μὴ ἔχουσα τότε Ἐρωσίαν, δὲν εἶχε φυσικῶς καὶ θέσιν εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἀρχαιερείας.

Οὐχ ἤτιτον πρὸς τὴν Ἑλληνίδα ἀντιπρόσωπον ἐγένετο ἡ ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ κληθῆ εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἀρχαιερείας, νὰ ἐκλεγθῆ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑνώσεως τῶν γυναικῶν, ἡ πρόεδρος ἐξελέγη ἡ κόμητσα λαίδη Aberdeen ἀντὶ τῆς τέως τοιαύτης πριγκηπίσσης Christian. Εἰς τὴν συνέλευσιν ἐκείνην ἐξεφράσθη παρὰ τοῦ Συμβουλίου ἡ εὐχὴ, ὅπως καὶ ἡ Ἑλλὰς, ἡ αἱ γυναῖκες πρωτογωνίστησαν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἀποκτήσῃ Ἑνωσίαν τῶν Γυναικῶν τῆς καὶ

ἀνετέθη εἰς τὴν Ἑλληνίδα σύμβουλον ἡ φροντίς τῆς τοιαύτης Ἑνώσεως.

Μετὰ τὴν ἐνταῦθα ἐπάνοδόν μου ἤρχισα τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐνεργείας μου, ἐπικαλεσθεῖσα τὴν συνδρομὴν κυριῶν, ἃς ἐθεώρουν καταλλήλους διὰ τὸ ἀναμορφωτικὸν καὶ προοδευτικὸν ἔργον τῆς Ἑνώσεως καὶ εἰς διάφορα ἄρθρα δημοσιευθέντα εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἐξέθηκα τὸν σκοπὸν καὶ τὸ πρόγραμμά τῆς Ἑνώσεως.

Ἡ κ. Ναταλία Σούτσου, ἡ εἰς πᾶν κελὸν πρωταγωνιστοῦσα εἶχεν εὐχαρίτως μετ' ἄλλων κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἀποδεχθῆ νὰ συνεργασθῇ.

Ἐν τούτοις πολλὰ ἐκάστοτε ἀπνητῶμεν προσκόμματα, ἰδίᾳ, ὅπως κατορθωθῆ ἡ ἐπίτευξις συνεννόησεως μεταξὺ τῶν ἐξεχουσῶν κυριῶν εἰς πάντα κλάδον, καὶ τῆς θέσεως ἐκάστης ἐξ αὐτῶν. Αἱ ἀντιδράσεις δὲν ἔλειπον. Εἰς τὴν ἀρχὴν μετριώτεραι καὶ ἐπιφυλακτικαί. Ἐρ' ὅσον ὅμως τὸ σωματεῖον κατηρτίζετο δριμύτεροι καὶ μᾶλλον ἐπιθετικά, παρὰ προσώπων ἐνδιαφερομένων νὰ μκταιώσωσι τὴν σύστασιν του. Ὅταν ἐγνώσθη ὁ ἐντελής καταρτισμὸς του, ἀληθῆς ἐκστρατεία δημοσιογραφικὴ εἶχεν ἐνεργηθῆ ἐναντίον μας. Ὁ πόλεμος διήρκεσε πολὺ, ἀλλ' ἀπέμεινε ἄγονος.

Ἡ Ἑνωσίς εἶχε καταρτισθῆ. Τὰ πλεῖστα τμήματα εἶχον ἐνεργῆσαι τὰς ἀρχαιερείας των. Αἱ βράσεις τῆς ἐργασίας εἶχον τεθῆ ἀσφαλεῖς. Ἡ Α. Μεγαλειότης εἶχεν ἀποδεχθῆ τὴν ὑψηλὴν Προεδρείαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἤρχισαν αἱ πολεμικαὶ παρασκευαί τῆς χώρας. Ἡ Ἑνωσίς ἀρῆκε τὰς τμηματικὰς ἐργασίας τῆς καὶ πᾶσαι αἱ ἐν αὐτῇ πρωταγωνιστοῦσαι κυρίαὶ μετέσχον τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ τμήματος.

Νοσοκομεῖα πολέμου

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς τὸ τμήμα τοῦτο εἶχε προβῆ εἰς προετοιμασίαν καὶ προμηθείαν ὑλικῶν διὰ τὴν σύστασιν πέντε νοσοκομείων, τὰ ὁποῖα εὐθὺς ὡς ἐξερχομένη ὁ πόλεμος ἱδρυσεν: εἰς Βῶλον 1, εἰς Βόνιτσαν 2, εἰς Λαμίαν 1, εἰς Ἀθήνας 1. Διὰ τὴν σύστασιν τῶν νοσοκομείων τούτων ἡ Ἑνωσίς ἐδαπάνησε δρ. 66,900.35. Διὰ τὰς ἱματιοθήκας τῶν νοσοκομείων ἐδαπάνησε δρ. 9,500.

Προσέτι ἡ Ἑνωσίς παρέτεχε τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς τὴν σύστασιν πλωτοῦ νοσοκομείου, παρασχούσα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἱματιοθήκης αὐτοῦ. Ταῦτοχρόνως ἄλλη ἐφορεία ἡσχολεῖτο εἰς τὴν μόρφωσιν νοσοκόμων, αἱ ὁποῖαι εἰργάσθησαν εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῆς Ἑνώσεως ὡς καὶ εἰς πλεῖστα ἐκ τῶν ἄλλων νοσοκομείων.

Τὸ νοσηλευτικὸν ἔργον τῆς Ἑνώσεως ἐβοήθησεν ἐκ Λονδίνου ἡ λαίδη Somerset, ἀποστείλασα ἐνδεκα Ἀγγλίδας νοσοκόμους καὶ δι' ἰδίων δαπανῶν καὶ δι' εἰσφορῶν ἐνεργηθειῶν παρὰ τοῦ «Ἡμερησίου Χρονογράφου» τοῦ Λονδίνου.

Τὰς Ἀγγλίδας νοσοκόμους συνώδευεν ἐνταῦθα ἡ κ. Chant, κυρία φιλελληνοφιλῶν αἰσθημάτων, ἥτις ἐκόμισεν ἐκ συνεισφορῶν τῆς λαίδης Somerset καὶ λίρας 100 πρὸς τὴν Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἑνώσεως πριγκηπίσσαν Σοφίαν.

Ἐνίων ἐθνικοτήτων ἄλλοι νοσοκομοὶ, κατελοῦσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ ἔργον μας ἦσαν αἱ κ. Κλάρα Σμιθ, ἰατρός ἐκ Στοκχόλμης

Ἡ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος διέρρευσε μᾶλλον στενόχωρος ἢ εὐχάριστος. Τὸ ἀτήμαντον ἐκεῖνο συμβεβηκὸς τῆς τουαλέτας τῆς κυρίας. Μεμιδῶφ εἶχε διαχύσει πολλὴν ψυχρότητα καὶ φυγαδεύσει τὴν μόλις ἀρχομένην συμπιλίωσιν τῶν δύο γυναικῶν. Ἡ πενθερὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ βάλῃ καὶ πάλιν τὰ μαλλιά τῆς καὶ ὅσον ἠθάνετο πόσον τὴν ἀσχήμεναι ἢ φαλακρὰ κεφαλὴ τῆς, τόσον ἐξωργίζετο κατὰ τῆς ἀνευθύνου νύμφης τῆς, ἡ ὁποία πάλιν ὅσον ἠθάνετο τὴν δυσαρέσκειαν αὐτῆς τῆς πενθερᾶς τῆς, τόσον ἐστενοχωρεῖτο καὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε δύο λέξεις νὰ εἴπῃ.

Ὁ Κώστας, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε τὴν δυσαρέσκειαν τῆς μητρὸς του, ἐπιτείνουσαν τὴν δυσθυμίαν τῆς συζύγου του, ὁ ὁποῖος σχεδὸν ἐνόμιζεν ὅτι διέκρινε δάκρυα ἐτοιμα νὰ τρέξουν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τελευταίας ἤρχισε νὰ ἀθήμεναι. Καὶ αὐτοῦ τὸ πρόσωπον εἶχε συννεφιάσει καὶ αὐτὸς κατελήθη ἀπὸ στενοχωρίαν καὶ μετενοεῖ τώρα, διότι χωρὶς νὰ σκεφθῆ, εἰς τὴν πρώτην ὄρμην τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του εἶχε φέρει τὴν μητέρα του. Ἐπειτα ἡ φράσις ἐκεῖνη τῆς μητέρας του, ὅτι δὲν θὰ εἶχεν ὄρεξις νὰ γελᾷ εἰς τὸ μᾶλλον, τοῦ ἐπανήρχετο χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν. Τί ἤθελε νὰ εἴπῃ με αὐτό; Τί εἶχεν ἰδεῖ, τί εἶχεν ἀκούσει ἄρα γε περὶ τῆς Μαρίας;

Ὁ οὐρανός, ὁ ὁποῖος αἶφνης εἶχε συννεφιάσει, ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος δὲν ἔπεμπε πλέον χρυσοῦς ἀκτίνες μέσα εἰς τὸν ὑαλόφρακτον ἐξώστην, ὅπου εἶχε παρατεθῆ τὸ πρόγευμα, προσέθετε τὴν μελαγχολικὴν σφραγίδα του εἰς τὰς διαθέσεις τῶν τριῶν συνδαιτημιῶν. Αἶφνης ψεκάζετο βροχῆς λεπταὶ καὶ ἀραιαὶ κατ' ἀρχάς, πυκνότεραι καὶ βρύτεραι μετ' ὀλίγον, ἤρχισαν νὰ κριταλίζουσαν κανονικὰ καὶ μονότονα ἐπὶ τῶν κρυστάλλων. Ἡ Μαρία ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐξωογονήθη. Ἡ εἰκὼν τοῦ κήπου εἶχεν ἀλλάξει. Τὰ χρυσάνθεμα, ἀνθὰ τῆς φθινοῦρας φύσεως, ἐξωογονοῦντο, ἐχρωματίζοντο ζωηρότερα ὑπὸ τὸν ὁμίχλωδον παρὰ ὑπὸ τὸν φωτοβύλον οὐρανόν. Καὶ τὰ φυλλώματα τὰ πλούσια τῶν κισσῶν καὶ τὰ ἀσθενικὰ ὠχρορδίνια φύλλα τῶν φυλλορῶντων δένδρων προτελάμβανον φωτοσκιάσεις θαυμαστικὰς ὑπὸ τὴν λεπτὴν βροχὴν, τῆς ὁποίας αἱ σταγόνες ἄφριναν ὡς μικρὰ ψήγματα ἀδαμάντων ἐπὶ τῶν πρασίνων κόλπων των.

Ἡ Μαρία ἀκράτητος εἰς τοὺς ἐνθουσιασμούς τῆς καὶ ὡς μικρὸν παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ κλυῖσῃ, διότι ἀτάκτησεν, αἶφνης παραφέρεται τρελλὸν καὶ εὐθυμον, διότι τοῦ ἔδωκαν ἐν γλύκισμα, ἡ Μαρία ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς καὶ εὐθυμος, ζωηρὰ μὲ χειρονομίας καὶ ἐπευφημήσεις ἤρχισε νὰ ἐγκωμιάζῃ τὴν νέαν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπρός τῆς.

Ὡμίλει μὲ τόσον ἄβολον χαρὰν, ἐθύμαζε μὲ τόσον ἀφελῆ ἐνθουσιασμόν, ἐγκωμιάζε τὴν φῆσιν τῆς Κων(πόλεως μὲ τόσον ὠραίας λέξεις, τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς τῆς ἦτο τόσον ἀρμονικὸν καὶ γλυκὺ, ὥστε ἡ κ. Μεμιδῶφ, ἂν καὶ δὲν ἠνύοι εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ εὖρισκε τὸ κάλλος τῆς βροχῆς ἢ νύμφης τῆς, ἀρέθη ὅμως νὰ παρασυρθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν εὐθυμίαν ἐκεῖνης.

Ὁ Κώστας ἀνέπνεε. Τέλος πάντων ὁ πάγος διελύετο μὲ

καὶ Δώρα Πέσκερ, φοιτήτρια τῆς ἱατρικῆς, Ρωσὶς καὶ αἱ Ἀγγλίδες μίς Dambar καὶ Palmer. Ὁλόκληρος ἐπίσης ἀποστολὴ ἐκ Δαυίδων νοσοκόμων καὶ ἱατρῶν, αἱ ὁποῖαι ὅμως παρέσχον τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ νοσοκομεῖον ἢ «Ματσαλία». Ἐνίοι ἱατροὶ εἰργάσθησαν εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῆς Ἑνώσεως ὁ Ἀμερικανὸς κ. Bonnet καὶ ὁ Ἑλβετὸς κ. Müller. Τὸ νοσοκομεῖον Βῶλου ἐνοτήλευσε 300 ἄνδρας. Ἐπιδέσεις ἔκαμνεν εἰς 19 ἡμέρας 890, ἤτοι 97 ἐπιδέσεις καθ' ἐκάστην. Μεγάλαις χειρουργικαῖς ἐγχειρήσεις 20. Θάνατος ἐνὸς καὶ αὐτὸς ἐκ διπλῆς πνευμονίας.

Τὸ νοσοκομεῖον τῆς Ἑνώσεως ἐν Βόλφ ἔμεινε τελευταῖον, ὅταν ὅλα τὰ ἄλλα εἶχαν κλείσει. Αἱ ἀδελφαὶ μετὰ τῶν ἱατρῶν καὶ τῶν τελευταίων τραυματιῶν τοῦ Βελεστίνου ἀνεχώρησαν μίαν ὥραν πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν Τούρκων εἰς Βῶλον.

Εἰς Βόνιτσαν ἱδρῦθησαν 2 νοσοκομεῖα τῆς Ἑνώσεως. Ἐνοσηλεύθησαν εἰς αὐτὰ 207 τραυματῖαι. Διήλθον διὰ τῶν νοσοκομείων τούτων καὶ περὶ τοὺς 100 ἀσθενεῖς ἐξ ἄλλων ἀσθενειῶν. Θάνατοι κατ' ἀναλογίαν 2 ο/ο.

Εἰς Ἀθήνας ἱδρῦθη 1 νοσοκομεῖον τῆς Ἑνώσεως. Ἐνοσηλεύθησαν εἰς αὐτὸ 90 τραυματῖαι. Μεταξὺ αὐτῶν 3 γυναῖκες, πολλοὶ ξένοι Γαριβαλδῖνοι καὶ ἐκ τῆς Λεγεῶνος τῶν Φιλελλήνων. Θάνατοι 3.

Νοσοκομεῖον Λαμίας: Ὑπὲρ τοὺς 100 τραυματῖαι, πάντες παροδικοί. Νοσηλεία Κυπριακὴ καὶ πολλῶν ξένων φιλελλήνων.

Ἐπίκουρος προσήλθεν ἡ Ἑνωσίς εἰς τὰ Στρατιωτικὰ Νοσοκομεῖα Λαμίας καὶ Χαλκίδος, κατὰ τὴν μετὰ τὸν πόλεμον ἐπιδημίαν τοῦ τύφου, δι' ἀποστολῆς νοσοκόμων, ὧν πρῶτταντο ἐν Λαμίᾳ μὲν αἱ δεσ. Σοφία Βαλτατζῆ, Ἐλένη Σούτσου καὶ Φορᾶ ἐν Χαλκίδι δὲ ἡ δις Πέρκενς. Μετὰ τῶν νοσοκόμων ἀπεστάλησαν εἰς Λαμίαν ἐξ ἑλ. δρ. πολλὰ ἀσπρόρουχα, κλινοσκεπαί, τρόφιμα κ.ἄ. Εἰς Χαλκίδα δὲ ἀσπρόρουχα, σκεύη καὶ εἶδη νοσηλείας. Αἱ κυρίαὶ αὗται διέμειναν ὀκτὼ μῆνας εἰς τὰ ἐν λόγῳ νοσοκομεῖα μέχρις ἐντελοῦς καταπαύσεως τῆς ἐπιδημίας. Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Λαμίας αἱ κυρίαὶ τῆς Ἑνώσεως ἐνοσηλεύσαν 285 τυφῶντας. Εἶχον θανάτους 28. Ἡ δις Ἐλένη Σούτσου προσεβλήθη καὶ αὐτὴ ἐκ τύφου καὶ μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας πρὸς νοσηλείαν εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν. Οἱ νοσηλευθέντες εἰς τὰ ἐν Χαλκίδι πέντε νοσοκομεῖα παρὰ τῶν κυριῶν τῆς Ἑνώσεως ἀνέρχονται εἰς 2,004. Οἱ ἀποθανόντες δὲ 14.

Ἐν ὅλῳ λοιπὸν τραυματῖαι καὶ ἀσθενεῖς νοσηλευθέντες εἰς τὰ κυρία νοσοκομεῖα τῆς Ἑνώσεως: 640. Παροδικοὶ τραυματῖαι καὶ ἀσθενεῖς: 600. Εἰς τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεῖα Χαλκίδος καὶ Λαμίας νοσηλευθέντες παρὰ τῶν ἡμετέρων 2,289. Σύνολον ἀσθενῶν καὶ τραυματιῶν 3,429. Ἐδαπανήθησαν διὰ τὴν ὅλην ὑπηρεσίαν καὶ νοσηλείαν ταύτην ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ἑνώσεως δρ. 84,836, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν συνδρομῶν εἰς τὰ νοσοκομεῖα Λαμίας, Χαλκίδος καὶ πλωτῶν Θεσσαλίας.

Δυστυχῆς χήρα, σύζυγος τυπογράφου ἀποθανόντος κατ' αὐτὰς, μήτηρ ἐπτὰ τέκνων, στερεωμένη τοῦ ἄρτου, ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τῶν φιλανθρώπων. Πᾶσα συνδρομὴ ἃς ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτήν, κατικκοῦσαν ἐπὶ τῆς οδοῦ Ποπλίου ἀρ. 18 ἢ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἀκροπόλεως».

τάς δλίγας εκείνας σταγόνες τής βροχής. 'Η ψυχρότης, ή στενοχωρία όλων των διεσκηδάζετο. «Καλά, έλεγεν ή Μαρία, ότι ή τέχνη ήτο πάντοτε δι' αυτήν ό από μηχανής θεός. 'Ότι ήτο ή ζωή της, ή παρηγορία της, ή έλπίς της, τό καταφύγιόν της». 'Εάν έπαυες να μέ αγαπάς ποτε είχεν είπει την πρώτην ημέραν τών γάμων της εις τόν άνδρα της, θά απέθνηκον. 'Αλλ' εϋθύς ώς μετανόησασα: *Όχι, θά μου έμεινεν ή Τέχνη, θά μου έμεινεν ή εργασία. Θά έζω.*

'Ο Κώστας ένόει τώρα και αυτός την δύναμιν τής Τέχνης. 'Ενόει τώρα όλα τά αισθήματα τά όποια άφουρνίζει αυτή εις τά στήθη τών μυστών της. 'Ηνώει τά φίλτρα και τά μαγικά της μυστήρια. 'Ηνώει την μεγάλην αντίπαλον, την όποιαν εύρίσκουν τά άνυπότακτα νεύρα και αί μικραί τής ανθρώπινης φύσεως άτέλειαι εις αυτήν.

'Η Μαρία άκράτητος κατέθη εις τόν κήπον. «'Ελατε, έφώναζε, διευθυνομένη προς μίαν μικράν τεχνητήν λίμνην, ή όποια εύρίσκετο όπισθεν τής οικίας. 'Ελατε εις την λίμνην, είναι πολύ εύμορφα». Και ήρχισε να άπαγγέλλη στίχους από την Λίμνην του Λαμαρτίνου.

'Η πενθερά της κατέθη και αυτή την κλίμακα, χωρίς να έννοη καλά-καλά διατί κατέβαινεν. 'Όταν όμως ήσθάνθη τās ψυχράς σταγόνες του νερού επί του μετώπου της έστρεψε προς τά όπίσω. 'Ο Κώστας έσταμάτησε και αυτός.

'Η μητέρα του δεν ήθελε να φανη δλιγώτερον τής νέμφης της ήρωική και να δείξη ότι έφοβετο την βροχήν, αλλά δεν ήνώει και να βραχχη. «Φώναξέ την να έπιστρέψη, είπεν εις τόν υίόν της. 'Η ύγρασία θά την πειράξη. Αί νέαι γυναίκες είναι πάντοτε άπερίσκεπτοι τās πρώτας ημέρας του γάμου των».

'Η Μαρία, ή όποια δεν ήτο μακράν, ήκουσε τούς λόγους τής πενθεράς της. 'Εσπευσε να έπιστρέψη, φοβουμένη μήπως την δυσαρεστήση. Και ώς δια να δικαιολογηθη, έδοκίμασε να τής περιγράψη τό θέαμα τής λίμνης, όταν βρέχη. «'Η λίμνη, ή τόσο ήσυχος και άκίνητος άλλοτε, ήρχισε λέγουσα, ή όποια σπινθηροβολεί μόνον όταν ό ήλιος στέλλη θερμά φιλιάν, ή λίμνη τώρα με την βροχήν παίρνει τά φιλιάν της όπίσω. Και να ιδήτε πώς άνοίγει χίλια στόματα και πώς δέχεται τά ζηνευμένα της και πώς άναστατώνει τά ήσυχά και δροσερά παλάτια της.....»

'Η πενθερά της την έβλεπε και έφάνετο άμφιβάλλουσα άν ή νέμφη της ήτο καλά. Αυτή έσκέπτετο πώς θά έπέστρεφεν εις τό Σταυροδρόμι με τής τρομερές λάσπες τών δρόμων και ή Μαρία ώμίλοϋσε για φιλιάν και δροσερά παλάτια. Δεν ήμπορεσε να κρατήση εν μειδίω οίκτου, τό όποϊον δεν διέφυγε την προσοχήν του Κώστα. Και καθώς έγνώριζε καλά την μητέρα του έμάντευε τās σκέψεις της. Δεν θά την έννοήση ποτέ την Μαρίαν ή μητέρα μου έσκέπτετο! Και ήσθάνετο ως κχι να τού έπίεζε την ψυχήν.

'Όταν εισήλθεν εις την τραπεζαρίαν, ή Μαρία ένθουσιασμένη πάντοτε συνέλαθεν άφνης μίαν ώραιάν ιδέαν. Θά άρχίσω τώρα άμέσως την εικόνα τής μητέρας σου, είπε. Θά είναι τό ιδιόν μου δώρον προς αυτήν.

Και χωρίς να περιμένη άπάντησιν, κυρία τώρα αυτή του πεδίου, έπήρε την κ. Μειιδώρ από τό χέρι και την έφεραν εις τό δωμάτιόν της. 'Αφήσατε να σας διορθώσω έγώ τά

μαλλιάν σας, έμπιστευθήτε εις έμέ. Και την έτοποθέτησεν έμπρός εις μίαν μεγάλην τουαλέτταν, τοποθετημένην εις τό μέσον του δωματίου.

'Η κοκκίνα Κατίγκω μετέπιπτεν από εκπλήξεως εις έκπληξιν. Τό ύπνοδωμάτιον εκείνο διέφερε τόσο από όλα τά δωμάτια ύπνου, τά όποια είχεν ιδεί επί τής ζωής της, άντέκειτο τόσο πολύ προς τās ιδέας και τās αισθητικās αντιλήψεις της περι έπιπλώσεως, ώστε δεν ήδυνήθη να κρατήση την έκπληξιν της. 'Εστράφη δεξιά, έστράφη άριστερά και με άκράτητον πλέον περιέργειαν ήρώτησε: Πίος έσυγύρισε τό δωμάτιον αυτό;

'Ο Κώστας εισήλθεν εν τω μεταξύ. Χαίρων δια τόν θρίαμβον τής Μαρίας, διότι ήσθάνετο ότι ή μητέρα του ύφίστατο την καλλιτεχνικήν γοητείαν του περιβάλλοντος, άπήντησεν: 'Η Μαρία, μητέρα μου, ή Μαρία. Είδες τί ώραία κάμαρα!

Και άλήθεια τό ύπνοδωμάτιον ήτο τό ώραιότερον δωμάτιον τής έπαύσεως. Μεγάλο, εύάερο, είχε θύρας προς την μεσημβρίαν και την ανατολήν, αί όποια έφεραν εις τόν πρασινοστολισμένον έξώστην, τόν περιβάλλοντα όλην την οικίαν. Οί τοίχοι ήσαν όλοι ζωγραφισμένοι από την Μαρίαν. Εις την μίαν πλευράν εικονίζοντο Νύμφαι κυνηγούμεναι μέσα εις κήπον από μικρούς 'Ερωτας. Εις την συναφή πλευράν έφάνετο ως να έφθανεν ό κήπις προς την θάλασσαν, ή όποια έκυμάτιζεν ήσυχά, ενθ εις τό βάθος τής εικόνας έφάνετο πλέουσα ή 'Αμφιρίτη με όλον τό γυμνόν σώμά της, πλαισιούμενον από τούς άφρους τής θαλάσσης, ώραία, μέσα εις τά όργια τών δροσερών χρωμάτων, με εν μέγα ροδόχρυσον κογγύλιον εν είδει σάλπιγγος εις τό στόμα. 'Εφάνετο ως να εκάλει τά ύπ' αυτήν τάγματα τών Νηρηίδων, τών όποίων που και που έπεφάνοντο άμυδρως αί κεφαλαί.

Οί δύο άλλοι τοίχοι ήσαν σκοτεινοί, με φυλλώματα σχεδόν μαύρα και δένδρα μεγάλα σκοτεινά υπό τό εν τούτων άμυδρως διεγράφετο τό ζευγος τών πρωτοπλάστων μετά την άμαρτίαν. 'Ο 'Αδάμ ώμοιάζεν δλίγον τόν Κώσταν και ή Εύα την Μαρίαν. Τά δύο αυτά πρόσωπα είχε ζωγραφίσει ή Μαρία εκεί, εϋθύς ως άπερασίθη ό γάμος των. Εις την γωνίαν, την συνέχουσαν τούς δύο τοίχους και άκριβώς παρά την εικόνα του 'Αδάμ, κατήρχοντο από τών άνω άνωμάτως τά δύο άκρα πλατείαις ταινίας κυανού άνοιχτού χρώματος, ή όποια εις την κορυφήν τής γωνίας έσχημάτιζεν ένα φιόγγον καλλιτεχνικώτατον. Αί δύο θηλαί του φιόγγου πλατείαι, αναδιπλωμένοι εις ώραίας και γραφικās πτυχώσεις έφθαναν μέχρι του μέσου του ύποστέγου και επ' αυτού άκριβώς ήνοιγε τās πτέρυγές του εις πελώριος έρωσ θαυμαστικής και τολμηράς πλαστικότητος, ό όποιος ήτο ζωγραφισμένος επί ύφασματος και ως έξείχεν εν άναγλύφω τής όροφής, έφάνετο έτοιμαζόμενος να πετάξη εις την από λευκόν ζύλον και με λευκά άφρώδη κλινοσκεπάσματα κλίνην.

Τραπεζάκι από λευκόν έπίσης ζύλον, ή μεγάλη πάλλευκος έπίσης τουαλέττα και λευκά από ύφάσματα τής Προύσης παραπετάσματα εις τά παράθυρα, ιδού όλη ή έπίπλωσις. Τρία τέσσαρα καθίσματα άναπαυτικά, δύο τρία βιβλία έρριμμέα εις τό τραπεζάκι επάνω, ένα λευκωμα με φωτογραφίας και τίποτε άλλο.

'Η κ. Μειιδώρ είχε άφειθ εις την δάχτυλιν τής νέμφης

της, αλλά και ψυχικως ήσθάνετο μεγάλην κόπωσην, ύπερβολικήν εξάντησιν. 'Ο,τι έβλεπε την έκαμνε να σκέπτεται διαφορετικά ή πριν γνωρίση την Μαρίαν. 'Αφού είξευρε να κάμνη τόσον έξοχα πράγματα ή νέα εκείνη γυναίκα, ήμπορούσε λοιπόν να κρύπτη έκατομμύρια όλα εις τό άκρον του πινέλου της. 'Όστε ίσως δεν ήτο και τόσον μεγάλη ή καταστροφή, εσον την είχε φαντασθή εις την αρχήν. 'Αφού μάλιστα έζη με τόσον πολυτέλειαν, θά ήτο ίσως ήδη πλουσία.

'Όλοι αυταί αί σκέψεις συνεκρούοντο μέσα εις τό πνεύμα τής κ. Μειιδώρ, ή όποια εν τούτοις παρηκολούθει και την καλλωπιστικήν εργασίαν τής νέμφης της επί τής κεφαλής της.

'Επιτηδεία με χέρια έλαφρά, ως να ήσαν από πούπουλα, ή Μαρία εις δύο τρεις κινήσεις κατέρριψε τό δυσανάλογον προς τό πολύ παχύ και όλοστρόγγυλον πρόσωπον κτένισμα και άφου έχώρισε τά μαλλιά προς τά όπίσω και προς τά κάτω, έσχημάτισε προς τούς κροτάφους δύο ώραία μπαντώ, και άφελως ως μόνα των να είχαν τοποθετηθη όπίσω τά μαλλιά τά διεσταύρωσε εις σχήμα διπλής θηλειάς. Τά άκρα τών μαλλιών τά έφερε τότε προς την κορυφήν και άφου τά έφριζαρεν έλαφρά με τό κτένι, τά ήπλωσε με πολλήν έπιτηδειότητα εις όλον τό φαλακρόν μέρος τής κεφαλής.

Τό πρόσωπον τής κ. Μειιδώρ από όλοστρόγγυλον έφάνετο τώρα μάλλον ovalé και ή έκφρασις τής φυσιογνωμίας πολύ ήπιωτέρα και νεωτέρα από πριν. 'Επήρε από τό τραπέζι ένα καθρέπτην του χεριού και άφου ή ίδια άπεμακρύνθη δλίγον και εξήτασε τό μοντέλο της, εύχαριστημένη έτεινε τόν καθρέπτην εις την πενθεράν της. 'Ιδέτε τās άναλογίας

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΠΛΗΘΟΥΣ

Ω ξείν' άγγέλλειν Λακεδαιμονίους ότι τήδε κείμεθα τοίς κείων ρήμασι πειθόμενοι.

(Σιμωνιδης)

'Η μεγάλη πόλις τής Σπάρτης με τά φύλλα δάκνοιχτα και στριγμένα εις τά τείχη, καθώς άσπιδς χαλυδίνη εις τά στήθη πελεμιστου, ήνοίγετο ένώπιον του Ταύγετου.

'Η κριορτόδης κατωφέρειαι του έρους ήτο κατακέκμηνη από τās τελευταίας πυρίνους άκτινας χειμερινής δύσεως, και ή ξηρά κλιτύς επανέστειλεν εις τά προχώματα τής πόλεως του 'Ηρακλέους την εικόνα εκατόμβης, θυσιαζόμενης εντός τής σκληράς εκείνης έσπέρας.

'Ανωθεν τής θύρας τής πόλεως τό τείχος ύψουτο βαρύ. Εις τās έπιχωματωμένας κορυφάς έστέκετο πλήθος κατακόκκινον υπό τās έρυθράς άναλαμπάς τής έσπέρας. Αί λάμψεις του σιδήρου των πανοπλιών, οι πέλοι, τά όρματα, αί άκραί των λογχών έλαμπον εις τό φώς του δύοντος άστερος. Μόνον οι όφθαλμοί του πλήθους αυτου ήσαν σκοτεινοί! 'Εβλεπε μετά προσοχής και με βλέμματα όξεία ως τότε προς την κορυφήν του έρους, από τό όποϊον μεγάλη είδησις άνεμείνετο.

Την προπαραμονήν οι τριακόσιοι είχαν φύγει μετά του βασιλέως. Στεφανωμένοι με άνθη έπορεύοντο εις τās έορτάς τής Πατρίδος. 'Εκείνοι, οι όποιοι έμελλον ίσως να δειπνήσωσιν εις τόν 'Αδην, εκτένισαν την κόμη των δια τελευταίαν φοράν εντός του ναυ του Λυκούργου, έπειτα ύψούντες τās άσπίδας των εν τω μέσω των επευφημιών των γυναικών, τās εκτύπων με τά ξίφη των και έφυγαν με τās πρώτας άκτινας τής αύγής, τραγουδούντες ύσματα του Τυρταίου. Τώρα βεβαίως τά ύψηλά χόρρα του Στενου έψαυαν τās γυ-

και άπ' όπίσω. 'Η κεφαλή άνέκτισε την κανονικότητά της και τό πρόσωπον την ώραίαν κατατομήν του. Κυρία μου, είπε και έκοκκίνισε—διότι δεν την είχεν όνομάσει μητέρα—θά έχωμεν έπιτυχίαν εις την εικόνα σας, δηλαδή θά είναι τόσον ώραία, εσον και σεΐς.

(Έπειτα συνέχεια)

Μάτα

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

Ε'.

'Η 'Ιωάννα δ' 'Αρκ δεν είναι αποκλειστικως Γαλλίς, διότι όλα τά έθνη γνωρίζουν τόν τύπον αυτόν τόν παραδόξως γυναικεϊον, ό όποιος είναι κρέμα ιδεαλισμου και πάθους ζωηρου, ίκανός δι' όλους τούς ήρωϊσμούς, αλλά και δι' όλας τās άγριότητας, αϊφνιδίως έξεχειρόμενος και δράττων τά όπλα.

'Όπως ή Γαλλία έχει τό πολεμικόν ζυμα τής δεσποινίδος, ή όποια πηγαίνει εις τόν πόλεμον, ή 'Ιταλία έχει την πολεμιστριαν κόρην, ή Πορτογαλλία τό θεάτρον των ήρωϊδων του Περώμ, τό Ρωσικόν έπος την Βασίλισσαν του και αί γερμανικαι παραδόσεις την κόρη των πολέμων των.

Παντού έψαλλαν ποιητικώτατα την γυναίκα στρατιώτην, την γυναίκα ήτις λαμβάνει τά όπλα, οϊον δήποτε και άν είναι τό κινούν αυτήν ελατήριον, είτε άγάπη προς την πατρίδα, είτε, άγάπη ανθρωπινωτέρα, εκείνου ον αγαπά ύπερ πάντας.

'Ιδου εν 'Αγγλία ή Mary-Anne Talbot. 'Επειτα ή 'Αννα Σνέλλ, ή ένδυθεϊσα άνδρικα δια να παρακολουθήση τόν έρα-

μνάς κνήμας των, και ή γη την όποιαν έμελλον να υπερασπισθώσιν ήθελε να θωπέυση άκόμη τά τέκνα της, πριν τά ξαναλάβη εις τούς κόλπους της.

Την πρωϊαν ή κλαγγή των όπλων, την όποιαν έφεραν ό άνεμος και αί θριαμβευτικαι φωναι έβεβαίωσαν τās είδησεις των περιτρόμων ποιμένων. Οί Πέρσαι είχαν ύποχωρήσει διας με μεγάλας καταστροφάς, αφήσαντες τās δέκα χιλιάδας των άθανάτων άτόφους. 'Η Λοκρίς είδε τās νίκας αυτάς! 'Η Θεσσαλία έξηγείρετο. Και αυταί αί θήβαι έλαβαν τά όπλα προ του ώραιου παραδείγματος. Αί 'Αθηναί είχαν ήδη στείλει τās λεγεώνας των και ώπλιζοντο υπό τās οδηγίας του Μιλτιάδου· επτά χιλιάδες στρατιωτών ήλθον ήδη εις επικουρίαν τής Λακωνικής φάλαγγος.

'Αλλ' ιδου ότι εν τω μέσω των ένθουσιωδών ήμαρτων και των προσευχών εις τόν ναόν τής 'Αρτέμιδος, οι πέντε έφοροι ήμα ηκουσαν τούς έλθόντας άπεσταλμένους άλλλοκουτάθησαν. 'Η γερούσια έδωκεν άμέσως διαταγās δια την υπεράσπισιν τής πόλεως.

'Ενεκα τούτου έγένοντο μετά τούτου ταχύτητος τά όχυρώματα, διότι ή Σπάρτη από ύπερηφάνειαν δεν είχεν άλλα όχυρώματα παρά τούς πολίτας της.

Αίφνης μία σκιά είχε διαλύσει όλας τās χαράς. Δεν έπίστευον πλέον εις τούς λόγους των Ιερέων. Αί ένθουσιώδεις είδησεις έλησμονήθησαν άμέσως ως μύθοι. Βραχίονες οίωνοσκεπων ήγέρθησαν εύχόμενοι εις τās καταθρονους θεότητας! Λόγοι βραχύτατοι έψιθυρίζοντο, αλλά φοβεροί! Και διέταξαν να έξέλθωσιν αι παρθέναι, διότι θά έπρόφεραν τό όνομα ενός προδότου, και αι μικραί έσθητες των επέρασαν επάνω από τούς Είλωτας, οι όποιοι μεθυσμένοι έκειντο εις τās βαθμίδας του ναου, όταν, διερχόμεναι, έβάδιζαν επί των σωματών, χωρίς να τούς παρατηρήσωσιν. Τότε ήκούσθη ή άπελπιστική είδησις.

Μία έρημος δίοδος εις την Φωκίδα είχε άποκαλυφθη εις τούς έχθρους. Μεσσήμιος ποιμήν είχε πωλήσει την γην τής 'Ελλάδος. 'Ο 'Εριάλης παρέδωκεν εις τόν 'Ερξην την μητέρα πατρίδα. Και οι

στήν της Billy Taylor, ή όποία ύπηρετεί μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ βασιλικὸν ναυτικόν, ἀγωνίζεται παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ τῆς όποίας τὸ φύλον μένει ἀγνωστον μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν σφαίρα, ἣν πρέπει νὰ τῆς ἀφαιρέσουσιν, γίνεται, ἀφορμὴ νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ θησαυροὶ τοῦ στήθους τῆς.

Παράδοσις ἢ πραγματικότης εἶναι πρᾶγμα κοινὸν ἢ παρακολούθησις ἀνδρὸς στρατιώτου εἰς τὸν πόλεμον, παρὰ τῆς ἀγαπῶσης αὐτὸν γυναικός. "Επειτα εἰς τὴν Γαλλίαν, ὡς καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ στρατιωτικὸς ἐξασκεῖ πάντοτε ἰδιαιτέρον γόητρον ἐπὶ τῶν γυναικῶν.

"Αλλως τε ἐν Ἀγγλίᾳ συνέστησαν κατ' ἐπανάληψιν τάγματα ἐθελοντῶν ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου με στολάς πολὺ κομψάς, τῶν όποιων ἀνάγλυφα ὑπάρχουν εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον, καὶ τῶν όποιων ἡ σκοπευτικὴ δύναμις καὶ ἡ περὶ τὸ τοξεύειν ἐκτακτὸς δεξιότης ἔμεινεν ἱστορικὴ.

"Αλλὰ πλὴν τῶν τακτικῶν στρατιωτῶν γυναικῶν, ὑπάρχουν καὶ αἱ ἄτκτικοι τοιαῦται. Ἴδου αὐταὶ ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Γερμανίᾳ, ἐν Πολωνίᾳ, ἕως με ἰδιοτρόπους στολάς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ρομαντικῆς, ἀλλ' ἐξεγειρομένας εἶτε ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς τῶν ἐλευθερίας, εἶτε ὑπὲρ τῆς ὕλικῆς τῶν ὑπάρξεως, εἶτε ὑπὲρ τοῦ ὕψηλοῦ τῶν ἰδεώδους. "Ολοι βαδίζουσιν πρὸς τὸν θάνατον με τὸ ἴδιον πάθος καὶ τὴν ἰδίαν ἐπόγειον.

"Η δὲ Πουστοδοῖτόφ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Πολωνικὴν Ἐπαναστάσιν τοῦ 1863, ὡς ὑπασπιστῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως Λαγγεσίτς. Νεωτάτη, με θάρρος ἀκαταμάχητον, ἀκούραστος, πάντοτε ἐριππος καὶ πάντοτε ἐτοίμη διὰ τὴν μάχην, ἐπέζησε τῶν πληγῶν τῆς, ἐπαέλαβε μετὰ τὴν

Πέρσαι ἰππεῖς, εἰς τὸ μέτωπον τῶν όποιων ἔλαμπαν τὰ χρυσοῦ σήματα τῶν σατραπῶν, κατέκλιζαν τὸ ἔδαφος τῶν θεῶν, ἐπάτουν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν τῶν τοσφῶν τῶν ἡρώων!

Χαίρετε ναοί, κατοικίαι τῶν προγόνων! Χαίρετε ἱεραὶ πεδιάδες! Θὰ ἔλθοι με ἄλυσαι, αὐτοὶ οἱ ἐκθλησμένοι καὶ οἱ ὄχροι, νὰ ἐκλέξουν δούλας μεταξὺ τῶν θυγατέρων σου, ὦ Λαχεδαίμων!

"Ο τρόμος ἠῤῥησε ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ θρύου, δταν οἱ πολῖται ἔρθασαν εἰς τὰ τεῖχη. "Ο ἀνεμος ἐμυκάτο ἀνάμεσα εἰς τὰς βραχώδεις φάραγγας, μεταξὺ τῶν ἐλάτων, τὰ όποια ἐκάμπτοντο καὶ ἐθαύοντο, ἐνώνοντα τοὺς γυμνοὺς κλάδους τῶν, ἄμοιους με τὰ μαλλίᾳ κεφαλῆς ἀεστοραμμένης μετὰ φρίκης. Καὶ τὸ πλῆθος πλέον εἰς χρώματι πυρκαϊῆς, συνηθροίζετο εἰς τὰ ὄχυράματα καὶ ἐθαύμαζε τὴν ἀπελπισίαν τῆς γῆς ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ οὐρανοῦ. "Εν τούτοις ὄλον αὐτὸ τὸ σοβαρὸν πλῆθος κατεδικάζετο εἰς τὴν σιωπὴν ἕνεκα τῶν παρθένων. Δὲν ἔπρεπε νὰ ταραῖξουν τὰ στήθη τῶν, οὔτε νὰ μολύνουν τὸ αἷμα τῶν με τὰς ἐνοχοποιητικὰς ἐντυπώσεις δι' ἕνα "Ελληνα. "Εσκέπτοντο τὰ παιδιά, τὰ όποια θὰ ἔδιδαν αὐταὶ αὖριον εἰς τὴν πατρίδα.

"Η ἀνυπομονησία, ἡ γεννηθεῖσα προσδοκία, ἡ ἀβεβαιοτήτης τῆς καταστροφῆς ἔκαμνον βρυχέτεραν τὴν ἀγωνίαν. "Ολοι ἐπαντάζοντο φοβερώτερον τὸ μέλλον καὶ ἡ προσέγγισις τῆς καταστροφῆς ἐφαίνετο ἐπιχειμένη.

Βεβαίως, ἡ πρωτοπορία τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ θὰ ἐφαίνετο με τὴν αὐγὴν! Τινὲς μάλιστα ἐνόμιζαν, ὅτι ἔβλεπαν, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὄριζοντος νὰ φαίνονται οἱ ἰππεῖς τοῦ Σέρξου, καὶ αὐτὸ τὸ ἄρμα του. Οἱ ἱερεῖς ἀκούοντες μετὰ προσοχῆς διέκριναν φωνὰς ἐρχομένας ἀπὸ τὸ βόρειον μέρος — παρὰ τὸν ἀέρα τῶν μεσημβρινῶν θαλασσῶν ὁ όποιος ἔβρεχε τοὺς μανδύας τῶν.

"Εγένοντο πυρετώδεις προετοιμασίαι· αἱ νεάνιδες ἤναπταν πυρᾶς, οἱ στρατιωτικοὶ φέροντες τὰς πανοπλίας τῶν ὑπελόγισαν με τὰς χεῖρας σταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν ἀριμὸν τῶν ἐχθρῶν, τοὺς όποιους θὰ ἐφόνευσαν, προτοῦ νὰ πέσουν. Θὰ ἐκτείαν τὰς πύλας, διότι

κατάπαυσιν τῆς ἐπαναστάσεως τὸ γυναικεῖον ἐνδυμα καὶ ὁ πανδρεῦθῆ εἰς Παρισίους με Πολωνὸν ἰατρόν, ζῶντα καὶ σήμερον. "Αλλῃ Πολωνίς ἡρώϊς ἐνεδύθη ἐπίσης ἀνδρικᾶ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1730, ἡ κόμησσα Αἰμιλία Πλάτερ, τὴν όποιαν ἐψάλλαν οἱ ποιηταὶ καὶ ἡ όποία ἐφονεύθη εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ρώσων.

Εὐγενεῖς ἢ μὴ ἐνεδύθησαν τὸ ἀνδρικὸν ἐνδυμα, ὄχι ἵνα ἀπολαύσουσιν προνομίων παραχωρηθέντων εἰς τοὺς ἀνδρας, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκτελέσουσιν καθήκοντα τούτων, διὰ νὰ λάβουν τὴν πρῶτην θέσιν εἰς τὸν κίνδυνον.

Πολλοὶ ἐν τούτοις, ὡς αἱ πρόγονοί τῶν τοῦ Μεσαίωτος διετήρησαν, καίτοι λαβῆσαι μέρος εἰς πολέμους, τὸ γυναικεῖον τῶν ἐνδυμα. "Αλλως τε πολλοὶ ἐκ τῶν νεωτέρων φαίνονται σκοπίμως ἀπρνούμεναι νὰ χάνωνται μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐννοοῦν νὰ διακρίνωσιν ὡς γυναῖκες. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐσχάτως ἐδόθη πολὺ πρόσφατον παράδειγμα. Πλῆθος γυναικῶν ἐνεγράφησαν εἰς τὰ στρατεύματα τὰ λαβόντα μέρος εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἰσπανῶν πόλεμον καὶ ὄλοι ἔμειναν με τὰ φορέματά τῶν, φορέματά ἴσια καὶ κοντά, ἐννοεῖται.

Ἑβρανίστρια

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

Ἐκεῖ ἔς τὴ Μνη τοῦ χωριοῦ
Τὴ γαλαρή, τὴν ἰσκιωμένη,
Λένε πῶς κάποτε λευκή,
Ἀφρόπλοστη Νεραΐδα βγαίνει.

ἡ Σπάρτη δὲν θὰ παρεδίδοτο, καὶ ἂν ἐκυριεύετο ἐξ ἐφόδου. Ὑπελόγισαν τὴν ἐπάρκειαν τῶν τροφίμων, παρήγγελλαν εἰς τὰς γυναῖκας τὴν ἀνοκτονίαν, ἐσυμβουλεύοντο τὰ σπλάγχνα τῶν ζῶων, τὰ όποια εἶχον ἐγκαταλείψει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

"Επειδὴ θὰ διήρχοντο τὴν νύκτα ἐπάνω εἰς τὰ τεῖχη, ὑπὸ φόβου μήπως ἐπέλθωσιν αἰφνιδίως οἱ Πέρσαι, ὁ Ναγκαλῆς, ὁ μάγειρος τῆς φρουρᾶς, εἶδος ἄρχοντας καὶ αὐτὸς, ἠτοίμαζεν ἐπάνω εἰς τὰ προώματα τὸ συστῆιον. "Ορθιος ἐμπρὸς εἰς ὑπερμεγέθη κήδον ἔτριβε με τὸ πέτρινον γουδῶχρο του, ἀφρημένος, τὸν σῖτον ἐντὸς τοῦ ἀλατισμένου γάλακτος, ἐνώ ἔβλεπε συγγρόνως με ὕφος συλλογισμένον τὸ ὄρος.

"Επερίμεναν. "Ηδὴ διαδόσεις ἀτιμωτικαὶ ἤρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν διὰ τοὺς πολιοῦντες. "Η ἀπελπισία τοῦ πλῆθους εἶνε συκοφαντικὴ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἐκείνων, οἱ όποιοὶ ἐμελλαν νὰ ἐξορίσωνται τὸν Ἀριστειδῆν, τὸν Θεμιστοκλή καὶ τὸν Μιλτιάδην, δὲν ὑπέφεραν χωρὶς ὀρυθὴν τὴν ἀνησυχίαν τῶν. Αἱ γυναῖκες μόνον ἐκίνουν δυσπιστοῦσα· τὰς κεφαλάς, με τὰς λευκὰς κόμας. "Ησαν βέβαιαι διὰ τὰ τέκνα τῶν καὶ εἶχαν τὴν ἀγγίαν ἡσυχίαν τῶν λυκαϊνῶν, αἱ όποια μετέδωκαν τὸ θάρρος τῶν εἰς τὰ μικρά τῶν.

Αἰφνιδίον σκότος ἐκάλυψε τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ δὲν ἦτο σκότος τῆς νυκτός. Πλῆθος κοράκων ἐφάνη ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς μεσημβρίας καὶ σκοτίζον τὸ φῶς ἐπέρασαν ἄνωθεν τῆς Σπάρτης με φωνὰς φοβερᾶς χαρᾶς. "Εκάθησαν ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ ἱεροῦ δάσους, τὸ όποῖον περιτρογύριζε τὸν Ταῦντον. "Εμειναν ἐκεῖ, ἄγρυπνοι, ἀκίνητοι, με τὸ ρίμφος ἐστραμμένον πρὸς Βορρᾶν καὶ τοὺς ὀφθαλομοὺς πυρίνους. Φωνὴ κατάρας ὑψώθη φοβερά καὶ τοὺς ἠκροῦθησε. Καὶ βροχὴ ἀπὸ χάλικας ἐρρίφθη ἐναντίον τῶν καὶ διὰ μυρίων συριγμῶν διεπέρασε τὰ δένδρα.

Μὲ τὰς πυγμὰς προτεταμένας καὶ τὰς χεῖρας σχωμένους πρὸς τὸν οὐρανόν προσεπάθουν νὰ τοὺς φοβίσουν. "Εμειναν ἀπαθεῖς, ὡς ἡ θεὰ ὀσμὴ τῶν φονευθέντων ἡρώων νὰ τοὺς εἶχε γοητεύσει καὶ δὲν ἐγκατέλειπον τοὺς μαύρους κλάδους, οἱ όποιοὶ ἐλύγιζαν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν.

Κι' ἀλλοῖμονο ἔς όποιον περᾶ
Ἄπ' τὰ ὑγρά τῆς τὰ παλατια
Χάνει τὸ ροῦ καὶ τὴ λαλιά,
Ἄρ δὴ τὰ ὄμορφα τῆς μάτια.

Μὲ τὴ γλυκεῖα τῆς τὴ φωνή,
Τὸν ἀνθρωπο ἀποπλαναίει
Καὶ ἔς τὴ βαθεία τῆς ἀγκαλιά,
Ἄγάλι ἀγάλια τὸν τραβαίει

Νεραΐδα τάχα εἶσαι καὶ σὺ
Κ' ἡ ὄψι σου τὸ ροῦ μού πέφτει,
Μοῦ κρυσταλλῶνει τὴ λαλιά,
Σὲ μαύρη ἀβυσσο με σέρρει;

"Απὸ τὰ «Κελαδήματα» τῆς δος Μαρίκας Φιλιππίδου.

ΔΙΑΙΤΑ ΘΗΛΑΖΟΥΣΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Τὸ εἶδος τῶν τροφῶν δι' ὧν τρέφεται ἡ θηλάζουσα, μήτηρ ἢ τροφός, ἀδιέφορον, ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ποιότητος καὶ τῆς ποσότητος τοῦ γάλακτος. Παρατηρήθη ὅτι γυναῖκες, αἱ όποιαὶ ἐπιναν οἰνοπνεύματα καὶ οἶνον πολὺν ἔδιδαν γάλα τότον οἰνοπνευματοῦχο, ὥστε νὰ ζαλιζῆ τὸ μικρόν, βραμνηδὸν δὲ καὶ νὰ βλάβη οὐσιωδῶς τὴν ὑγείαν αὐτοῦ.

"Η κατὰ αὐξάνει τὴν ποσότητα τοῦ βουτύρου καὶ τῆς ζάχαρης εἰς τὸ γάλα. "Η μύρα αὐξάνει τὴν ποσότητα τοῦ

Αἱ μητέρες ἐφρικίων ἐν σιωπῇ πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ. Τώρα αἱ παρθένοι ἀνησυχούν. "Εμοίρασαν εἰς αὐτάς τὰ ἱερὰ ξίφη, τὰ όποια πρὸ αἰῶνων ἦσαν κρεμασμένα εἰς τοὺς ναοὺς. «Διὰ τοῖους τὰ ξίφη ταῦτα ;» ἠρώτων· καὶ τὰ βλέμματά τῶν, γλυκὰ ἀκόμη, ἐπήγαιναν ἀπὸ τὰ λάμποντα γυμνὰ ξίφη εἰς τοὺς ψυχρότερους ὀρθαλομοὺς ἐκείνων, οἱ όποιοὶ τὰς εἶχον γεννήσει. Οὗτοι ἀπήντων διὰ μειδιάματος ἀπὸ σεβασμοῦ τὰς ἄφιναν εἰς τὴν ἀβεβαιοτήτητα τῶν θυμάτων Τὴν τελευταίαν στιγμὴν θὰ ταῖς ἔλεγον ὅτι τὰ ξίφη ἦσαν δι' αὐτάς.

Αἰφνης τὰ παιδιά ἐφώναζαν. Οἱ ὀφθαλομοὶ τῶν εἶχον κατὰ διακρίνει ἀπὸ μακράν. "Εκεῖ κατὰ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἔρημου θρύου ἀνθρωπῶς τις τρέχων με ὄλας τὰς δυνάμεις του, ἤρχετο πρὸς τὴν πόλιν. "Ολα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ἀνθρωπον αὐτόν. "Ηρχετο με τὴν κεφαλὴν σκυμμένην καὶ τὰ χέρια ἀνοιγμένα, τρέχων πρὸς τὴν πόλιν τῆς Σπάρτης.

Μέλις εἶχε φθάσει εἰς τὸ μέσον τοῦ θρύου, ὅπου ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς τελευταίας ἀκτίνάς του, καὶ διέκριναν τὸν μεγάλον μανδύαν του περιτυλιγμένον εἰς τὸ σῶμά του· ὁ ἀνθρωπος θὰ εἶχε πέσει κατὰ τὸν δρόμον, διότι ὁ μανδύας του ἦτο καταλασπωμένος, καθὼς καὶ ἡ ράβδος του. Βεβαίως δὲν ἦτο στρατιώτης, διότι δὲν εἶχεν ἀσπίδα.

"Ακρα σιωπὴ ἐδέχθη τὴν ἐμφάνισιν αὐτῆν. "Απὸ ποῖον τόπον φρίκη; νὰ ἐφευγεν οὕτω; Κακὸς οἰωνός! "Ο δρόμος αὐτός δὲν ἦτο δρόμος καλοῦ ἀνθρώπου. Τί ἤθελεν ἀρά γε ; — Ἄσυλον ; Τὸν παρηκολούθουν λοιπόν; "Ο ἐχθρός βέβαιαι ; Ἄπὸ τώρα!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ὅπου τὸ φῶς τοῦ θνήσκοντος ἄστρου τὸν ἐφώτισεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, διέκριναν τὰς κνημίδας του. Πάντες κατελήφθησαν ἀπὸ ὀργῆν καὶ ἐντροπὴν. "Ελησμένησαν τὰς παρθένους, αἱ όποια εἶχον γίνε λευκότεραι καὶ ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ κρίνα.

"Ενα ὄνομα ἠκούσθη με μεγάλην φρίκην. "Ητο Σπαρτιάτης! Ἐνας ἀπὸ τοὺς Τριακισίους! Τὸν ἀνεγνώριζαν; αὐτός, αὐτός ἦτο! "Ενας στρατιώτης τῆς πατρίδος του εἶχε ρίψει τὴν ἀσπίδα του!

γάλακτος. Κακὴ δίκαια καὶ ἀνεπαρκῆς τροφὴ ἐλαττώνουν τὸ γάλα καὶ τὸ καθιστοῦν ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ μικροῦ.

"Εκ τῶν διαφόρων ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, τῶν γενομένων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἐξάγεται, ὅτι ἡ τροφὴ τῆς θηλάζουσης πρέπει νὰ εἶναι ποικίλη καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ λαμβάνη αὐτὴ ἀποκλειστικῶς εἰδικὰς τροφὰς. "Ημπορεῖ νὰ τρώγη πᾶσαν τροφὴν, ἣν χωνεύει ἀκόπως, ἀποφεύγουσα μόνον τὰς πολὺ ἐρεθιστικὰς καὶ θερμαντικὰς. Αἱ γυναῖκες τῶν ψυχρῶν κλιμάτων πίνου μύρα καὶ καφέ· αἱ τῶν συγκερατμένων οἶνον, αἱ τῶν μεσημβρινῶν ὕδωρ με οἶνον. Αἱ χωρικά εἶναι περισσότερο φυτοφάγοι, αἱ τῶν πόλεων κρεοφάγοι· ὄλοι ἐν τούτοις ἠμποροῦν νὰ εἶναι ἐξ ἴσου καλὰ τροφί. Τὸ κρέας, τὸ ψάρι καὶ τὰ χόρτα κάμνουν ἐξ ἴσου καλὸν γάλα. Τὰ ὄριμα φρούτα καὶ αἱ σαλάται δὲν ἀπαγορεύονται. "Ο,τι ἔχει μεγάλην σημασίαν εἶναι ἡ ἀτότομος μεταβολὴ τῆς συνειθισμένης διαίτης τῆς τροφοῦ, ἡ όποια ὅταν ἔχη πολλὴν ὄρεξιν, πρέπει νὰ τρώγη συχνὰ καὶ ἀπὸ ὀλίγην τροφὴν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς χωνεύσεως τῆς τροφοῦ δὲν πρέπει νὰ διδεται τροφὴ εἰς τὸ μικρόν. "Η ζωτικὴ ἐνέργεια καὶ τὸ αἷμα συνηθροίζονται εἰς τὸν στόμαχον κατὰ τὴν χώνευσιν. Ἐἴν ἡ τροφὸς θηλάση κατὰ τὴν ὄραν ταύτην, φυσικῶς αἷμα καὶ ζωτικὴ ἐνέργεια ἀποτύρονται εἰς τοὺς γαλακτοφόρους ἀδένες καὶ ὁ στόμαχος ἀτελεῶς ἐργαζόμενος εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ πάθῃ. "Η θηλάζουσα γυνὴ πρέπει νὰ περιπατῆ εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἰς ἀνοικτὸν ὄριζοντα καὶ καθαρὸν ἀέρα, τοῦλάχιστον μίαν ὄραν καθ' ἑκάστην.

"Εφευγε! Καὶ οἱ ἄλλοι; "Εφυγαν ἄρᾳ γε ἐπίσης ὡς δεῖλοι; Καὶ ἡ ἀνησυχία ἐφαίνετο εἰς ὄλα τὰ πρόσωπα. "Η θεὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἰσθδυναιμῶσα με τὴν θέαν τῆς ὄλης καταστροφῆς. "Α! διατί νὰ κρύπτουν περισσότερο τὴν τόσον μεγάλην δυστυχίαν! "Εφυγαν! "Ολοι!... Τοὺς ἠκολούθουν! Θὰ ἐφαίνοντο ἀπὸ τὴν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἄλλην, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸ ἰπτικὸν τῶν Περσῶν! Καὶ ὁ μάγειρος σκιάζων τοὺς ὀρθαλομοὺς του διὰ τῆς χειρὸς ἐφώναζεν ὅτι τοὺς διέκρινεν εἰς τὸ σκότος.

"Ολον τὸν θόρυβον ἐκάλυψε μία κραυγὴ. Εἰς γέρων καὶ μία γραῖα σκεπίζοντας τὰ πρόσωπά τῶν με τὰς χεῖράς τῶν ἐπρόφερον τὰς λέξεις αὐτάς·

— «Ὁ υἱός μας!»
Τότε θύελλα ἀπὸ φωνὰς ἠκούσθη καὶ οἱ γρόνθοι ἠγέρθησαν ἐναντίον τοῦ φυγάδος.

— Ἀπαῦσαι, δὲν εἶνε ἐδῶ τὸ πεδίον τῆς μάχης.
— Μὴν τρέχεις τόσον γρήγορα, προσφύλαξο.
— Οἱ Πέρσαι ἀγοράζουσι εἰς καλὴν τιμὴν τὰς ἀσπίδας καὶ τὰ ξίφη; "Ο Ἐφιάλτης εἶνε πλούσιος;

— Πρόσεχε πρὸς τὰ δεξιὰ σου! Τὰ δοτᾶ τοῦ Πέλοπος καὶ τοῦ Ἡρακλέους εἶνε ὑπὸ τοὺς πόδας σου—Προσοχὴ! Θὰ ἐξυπαγήσης τὰς ψυχὰς τῶν προγόνων,—ἀλλὰ θὰ εἶνε ὑπερήφανοι διὰ σέ! "Ο Ἑρμῆς σοῦ ἐδάτισε τὰς πτέρυγας τῶν ὑποδημάτων του! Μὰ τὴν Στύγα, θὰ κερδίσης τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας!

"Ο στρατιώτης ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤκουε καὶ ἔτρεχε πάντοτε πρὸς τὴν πόλιν.

Καὶ ἐπειδὴ οὔτε ἀπεκρίνετο, οὔτε ἐστέκετο, αἱ ὕβρεις ἐγένοντο φοβερώτεροι. Αἱ νεάνιδες ἔμειναν ὡτὰν ἀπολιθωμένα. Καὶ οἱ ἱερεῖς:

— Δειλέ! εἶσαι καταλασπωμένος! δὲν ἠπάσθησθαι τὴν γῆν τῆς γενέσεως σου, ἀλλὰ τὴν ἐδάχασαι!
— Ἔρχεται πρὸς τὴν Πύλην! "Α! δι' ὄνομα τῶν θεῶν! δὲν θὰ εἰσέλθῃ!

Λουτρά χλιαρά συντομωτάτης διαρκείας τῆς κάμνουν μέγα καλόν. Πρέπει ἰδίως νὰ προφυλάσσεται ἡ τροφὸς κατὰ τοῦ ψύχους καὶ τῆς ὑγρασίας. Ἄς σκεπάζῃ τὸ στήθος τῆς μὲ μαλακόν τουλουτάνι, διπλωμένον εἰς πολλὰς δίπλες.

Εὐθὺς ὡς τὸ παιδί θηλάτῃ, πρέπει νὰ πλύνῃται ἡ θηλή μὲ ἓνα λεπτόν πανάκι, βρεγμένον εἰς χλιαρὸν ὕδωρ. Ἐν πρᾶγμα ἰδίως δὲν πρέπει νὰ ληθμονῇ ἡ θηλάζουσα. Ὅτι ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην ἡσυχίας πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς. Πρέπει νὰ εἶναι ὅλη ἀφιερωμένη εἰς τὴν ὑπερτάτην χαρὰν τῆς μεγάλης καὶ δημιουργικῆς ἀποστολῆς τῆς.

Κα Μιλλέ-Ρομπινὲ
μήτηρ καὶ ἰατρός

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ἄν καὶ θεωροῦμεν τὰς ἐξετάσεις, ἐν πλήρει μάλιστα θέσει, ἐντελῶς ἀσκόπους καὶ βεβητιστικὰς καὶ διὰ τὰ παιδιὰ καὶ διὰ τὸν κύριον τῶν διδασκάλων, οὐχ ἤττον παρακολουθοῦμεν αὐτάς, ἀπονέμουσαι τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ εἰς τὰς μοχθούσας τῶν παρθενωγαγείων διευθυντρίας καὶ εἰς τὸ διδάσκον προσωπικὸν καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν μαθητευομένων.

Τὸ Παρθενωγαγεῖον Χίλλ ἐσυνέγισε καὶ κατὰ τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν τὰς ἐξετάσεις του, εἰ νεωτερισμοὶ του δὲ καὶ εἰς τὴν γυμναστικὴν καὶ εἰς τὰ νηπιαγωγικὰ ἐνεποίησαν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Αἱ γυμναζόμεναι λευκοροοῦσαι μὲ τὰς κορύννας τῶν στολισμένας διὰ κυανῶν ταινιῶν ἐξετέλεσαν εἰς τὸ τέλος τῶν ἀσκήσεων ὠραία καὶ γραφικὰ συμπλέγματα μὲ τὰ ἐθνικὰ μὲς χρώματα. Ἐπειτα αἱ παραστάσεις αἱ παιδικαί, καὶ ἰδίως αἱ ὑπὸ μικρῶν παρασταθεῖσαι τέσσαρες ὥραι τοῦ ἔτους ἐπέτυχον θαυμασίως καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια, μετρημισμένα ἄλλη εἰς ἄνοιξιν, καὶ ἄλλη εἰς θέρος καὶ εἰς φθινόπωρον καὶ εἰς χειμῶνα καὶ διεσκέδασαν καὶ ἔτερψαν καὶ πολὺ ἐχειροκροτήθησαν. Διὰ τὰ μαθήματα δὲν θέλομεν νὰ προσθῶμεν τίποτε. Τὰ σχολεῖα κατ' ἀρχὴν δὲν κρίνομεν ἀπὸ τὰς ἐξετά-

σεις των, αἱ ὁποῖαι πάντοτε εἶναι ἐπιτυχεῖς. Σχολεῖον μάλιστα τῆς ἀρχαιότητος, καὶ τῆς φήμης τοῦ Παρθενωγαγείου Χίλλ, ἐν ᾧ παραλλήλως πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος ἐπιδιώκεται μετὰ ζήλου καὶ ἡ θρησκευτικὴ καὶ ψυχικὴ μόρφωσις, σχολεῖον τοιοῦτο δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ κριθῇ μόνον ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις του, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐπιτυχέσταται.

Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τὸ Παρθενωγαγεῖον Σκορδέλη, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπίσης τὴν γυμναστικὴν του τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν, ὡς καὶ χθὲς τὴν μουσικὴν του τῶν ἀνωτέρων τάξεων. Ἐὖθ' ἀρκεῖ κανεὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν συμπαθητικὴν διευθύντριαν δκ' Ἀσπασίαν Σκορδέλη, διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποιθῆσιν ὅτι τὸ καλὸν καὶ τὸ ὠραῖον καλλιτεργεῖται μετὰ φανατισμοῦ πρὸς τὰ γράμματα, καὶ ὅτι αἱ νεαραὶ μαθητρίαι αἱ ἀποφριτῶσαι τοῦ σχολείου ἀποκομίζουσι ἐρόδια λαμπρὰ διὰ τὸν μετέπειτα βίον.

Δύο ἀρίστα ἐπίσης τῆς πόλεως μὲς παρθενωγαγεῖα τὸ τῶν κ.κ. Φουντουκλή καὶ Προυάρη ὡς καὶ τοῦ Προτύπου Συλλόγου τῶν Κυριῶν ἐτέλεσαν τὰς ἐξετάσεις των τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν. Καὶ ἐδῶ ἄμιλλα εὐγενῆς προόδου καὶ ἐδῶ μέθητις σοβαρὰ καὶ ἐπιμελημένη ἀνάλογος πρὸς τὴν μόρφωσιν καὶ τὰς γνώσεις τῶν διευθυνουσῶν αὐτὰ κυριῶν.

Ἐν γένει δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι τὰ ἰδιωτικά μὲς Παρθενωγαγεῖα ἐν Ἑλλάδι καὶ θυτίκας μεγάλας ὑρίστανται καὶ ἐπαινετὰς προσπαθεία; καταβάλλον, ὅπως ἀνταποκριθῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ὅσον τὸ δυνατὸν πληρεστέρως μορφώσεως τῶν Ἑλληνίδων. Ἐκν καὶ ὁ οἶκος ἐβόηθη ὀλίγον τὸ ἔργον τοῦ σχολείου, ἐὰν οἱ γονεῖς ὅλοι ἠνόουν ὅτι ὀφείλουσι ἐν πᾶσι καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος καὶ διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς ψυχῆς νὰ συνεργάζωνται μετὰ τῶν σχολείων καὶ γενναῖα νὰ πρέχουν εἰς αὐτὰ τὰ πρὸς τοῦτο μέτζ, τότε ὁ κοινωνικὸς μὲς βίος τέχιστα θὰ μετεβάλλετο καὶ ἡ οἰκογένεια θὰ ἀπετέλει μέγιστον παράγοντα προόδου καὶ κληθοῦς πολιτισμοῦ εἰς τὸν τόπον.

— Ὅπισω! Τὸ βάραθρον σὲ περιμέτει! — ἡ καλλίτερον . . .
Ὅπισω! Δὲν θέλομεν τὸ αἷμά σου εἰς τὰ βάραθρα μας! Εἰς τὴν μάχην! Ἐπίστρεψε εἰς τὴν μάχην! Φοβήσου τὰς σκιάς τῶν πέριξ σου ἠρώων.

— Οἱ Πέρσαι θὰ σοῦ δώσωσι στέμματα! Πήγαινε νὰ διασκεδάζῃς τὰ δεῖπνά των, δοῦλε!

Μόλις ἐπροφῆρη ἡ λέξις αὐτή, αἱ νεάνιδες τῆς Λακεδαίμονος ἔκλιναν τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ στήθους των καὶ σφίγγουσαι εἰς τὰς χεῖρας των τὰ ξίφη, τὰ ὁποῖα ἔφερον εἰς περασμένους καιροῦς οἱ ἐλεύθεροι βασιλεῖς ἔκλαιαν σιωπηλά.

Ἀφνης, μίᾳ ἐξ αὐτῶν ἐπλησίασεν, ὥρᾳ καὶ ταχεῖα εἰς τὸ πρόχωμα. Παρμερίσαν διὰ νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ περάτῃ. Ἦτο ἐκεῖνη, ἡ ὁποία μίαν ἡμέραν θὰ ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ φυγάδος.

— Μὴν κυττάζῃς Σεμεῖς, τῆς ἐρώναζαν αἱ σύντροφοι τῆς.

Ἄλλ' ἐκεῖνη, ἀφοῦ παρετήρησε τὸν ἐρχόμενον ἄνθρωπον, ἐπῆρε μίαν πέτραν καὶ τὴν ἔρριψε κατ' ἐπάνω του.

Ἡ πέτρα ἐκτύπησε τὸν δυστυχῆ: ἐσῆκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐστάθη. Καὶ τότε φρικίαισι διέτρεξεν ὅλα του τὰ μέλη. Ἡ κεφαλὴ του ὕψωθεῖσα διὰ μίαν στιγμὴν ἔπεσε πάλιν εἰς τὸ στήθος του. Ἐφαίνετο ὅτι ἐσκέπτετο: τί ἄραγε;

Τὰ παιδιὰ τὸν ἠτενίζαν, αἱ μητέρες τοὺς ἔλεγον κάτι σιγὰ καὶ τὸν ἔδειχναν.

Ὁ κολοσσαῖος μάγιστρος διέκοψε τὸ ἔργον του. Εἶδος ἱερᾶς ὀργῆς τὸν εἶχε καταλάβει καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ληθμονῇ τὰ καθήκοντα του. Ἐγκατέλιπε τὸν κάδον του καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ προχωμάτος καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπτυσεν πρὸς τὸν φυγάδα, ὁ δὲ πνέων πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἄνεμος, συνένοχος τῆς ἱερᾶς ὀργῆς του, ἔφερε τὸν ἄφρον τοῦ στέλου εἰς τὸ μέτωπον τοῦ δυστυχοῦς. Ἐπιδοκιμασία ἀντήχησε διὰ τὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς ὀργῆς. Ἐξεδιχῆθησαν.

Σκεπτικὸς, ἀκουμισμένος ἐπὶνω εἰς τὸ ραβδί του ὁ στρατιώτης, ἐκύτταξε τὴν ἀνοικτὴν εἴσοδον τῆς πόλεως

Εἰς σημεῖον ἀρχηγοῦ τινὸς ἡ βαρεῖα Πύλη ἔκλεισε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς πόλεως.

Τότε πρὸ τῆς κλεισθείσης αὐτῆς πύλης, ἡ ὁποία τὴν προέγραφε διὰ παντός, ὁ φυγάς ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν οἱ κόρακες ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐχειροκροτήθησαν, καὶ τὸν ἐσκέπασαν ὄλον μὲ τὰ πτέρυγας των καὶ τὸν ἔσωσαν ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους ὕβρεις.

Ἐπειτα ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς ἔβρεξε τὸ χῶμα γύρω του. Τὴν αὐγὴν δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀνθρωπὸν αὐτὴν παρὰ κόκκαλα σκορπισμένα.

Οὕτω ἀπέθανεν. Μὲ τὴν ψυχὴν ἔξαλλον ἐκ τῆς μόνης δόξης, ἦν καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐζήλευσαν. Καὶ ἔκλεισαν εὐλαβῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἓνα μὴ τὸ θέαμα τῆς πραγματικότητος ταραξῇ μὲ μυταῖαν τινὰ λύπην τὴν ὑπερτάτην ἰδέαν, ἦν εἶχεν ἀποκομίσαι ἐκ τῆς Πατρίδος. Οὕτω ἀπέθανεν, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, σφίγγων εἰς τὴν χεῖρά του τὴν ἐπικήδειον καὶ θριαμβευτικὴν δάφνην καὶ χωριζόμενος ἀπὸ τὸ πάτριον ἔδαφος, μὲ τὸν ρύακα τῆς πορφύρας τοῦ αἵματός του, ὁ θαυμασίος πολεμιστῆς, ὁ ἐκλεχθεὶς ἀγγελιαφόρος τῆς Νίκης τῶν Τριακοσίων. Ὁ μὲ τὰς θανατηφόρους πληγὰς του, ἀροπλισθεὶς παρὰ τῶν συναγωνιστῶν του, οἵτινες ἔρριψαν εἰς τὸ ταχὺ ρεῦμα τοῦ καταράκτου τῶν Θερμοπολῶν τὴν ἀσπίδα του καὶ τὸ ξίφος του, καὶ τὸν ἐξ-ἀπέστειλαν δρομαίως πρὸς τὴν Σπάρτην, βέβαιον ὅτι αἱ τελευταῖαι δυνάμεις του ἦθελον χρησιμεύσει διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Δημοκρατίας: οὕτω ἀπέθανεν ὑπ' ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἀπέθνησκε ὁ Ἀπεσταλμένος τοῦ Λεωνίδα.

(Κατὰ τὸν Villiers de l'Isle-Adam.)

Εἰρήνην Νικολαίδου.